

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. Mgr. Janem Švarcem, advokátem se sídlem Vodičkova 695/24, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 11. 2020, č. j. 1 Ad 16/2020 - 21,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2020, č. j. MPSV-2020/66461-911. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 12. 2019 (vypraveno dne 30. 12. 2019), č. j. 2008353/19/AB, jímž bylo rozhodnuto podle § 61 odst. 2 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění relevantním pro posuzovanou věc (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“), o nepřiznání dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení ode dne 31. 7. 2019.

[2] Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně v reakci na podanou žádost o příspěvek na bydlení stěžovatele vyzval, aby doplnil podpis společně posuzované osoby M. H. na této žádosti, osvědčil svůj příjem a příjem společně posuzované osoby za období druhého čtvrtletí roku 2019, osvědčil výši nákladů na bydlení za toto období, a to vše ve lhůtě 8 dnů ode dne doručení výzvy. Tato výzva byla doručena stěžovateli dne 25. 11. 2019.

[3] Součástí správního spisu je rovněž nájemní smlouva uzavřená mezi stěžovatelem a společně posuzovanou osobou M. H. jakožto nájemci a M. E. jakožto pronajímatelkou na byt umístěný v 1. patře v domě na adrese Z.447/8, P.

[4] Dne 30. 12. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně v brzkých ranních hodinách doručeno doplnění žádosti o příspěvek na bydlení. Stěžovatel doplnil rozepsání úhrad za nájemné, dodávky vody a odvoz komunálního odpadu za druhé čtvrtletí roku 2019 – nájemné mělo činit každý měsíc 9500 Kč, náklady na dodávky vody měly činit 1500 Kč měsíčně a 652 Kč měl činit doplatek, náklady na odvoz komunálního odpadu měly činit 300 Kč měsíčně a 24 Kč měl činit doplatek. Dále stěžovatel doložil potvrzení pronajímatelky ze dne 19. 7. 2019, že za rok 2018 za služby na adrese Z. 447/8, P., bylo vyúčtováno celkem 22 515 Kč (z toho 915 Kč činil doplatek – 24 Kč odvoz komunálního odpadu a 891 Kč náklady na dodávky vody). Dále doložil potvrzení pronajímatelky, že stěžovatel uhradil nájemné ve výši 9500 Kč a za služby 1800 Kč za každý měsíc roku 2019.

[5] Téhož dne (30. 12. 2019) v 11:56:29 hodin správní orgán I. stupně doručil výše citované rozhodnutí ze dne 23. 12. 2019, kterým rozhodl o nepřiznání dávky, neboť stěžovatel nedoplnil veškeré požadované podklady.

[6] Téhož dne (30. 12. 2019) v 13:25:57 hodin byl správnímu orgánu I. stupně do datové schránky dodán podpis žádosti o příspěvek na bydlení ze strany společně posuzované osoby a její „*Prohlášení osob, které nemají příjmy rozhodné pro nárok na dávku*“ za 2. a 3. čtvrtletí roku 2019.

[7] Odvolání proti rozhodnutí o nepřiznání dávky (příspěvku na bydlení) žalovaný zamítl výše citovaným rozhodnutím ze dne 31. 3. 2020.

II. Rozhodnutí městského soudu

[8] Stěžovatel proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu k městskému soudu. Namítal, že žádost mohl doplňovat do dne vydání rozhodnutí, nikoliv pouze během osmidenní lhůty určené ve výzvě. Lhůty jsou počítány podle dní, nikoliv podle hodin, minut či sekund, a pokud tedy společně posuzovaná osoba doložila požadované skutečnosti v den vydání rozhodnutí, doložila je včas. Nadto byl správní orgán I. stupně povinen vyzvat společně posuzovanou osobu ke splnění povinnosti osvědčit rozhodné skutečnosti. Stěžovatel dále namítal, že doložil veškeré náklady na bydlení.

[9] Městský soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Předně upozornil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že stěžovatel doplnil svou žádost před vydáním prvostupňového rozhodnutí pouze částečně. Podklady dodané po uplynutí lhůty tedy žalovaný vzal v potaz, neshledal je však dostatečnými. Městský soud se ztotožnil s názorem

pokračování

žalovaného, že stěžovatel neosvědčil tvrzený doplatek na zálohách za vodné ve výši 652 Kč a odvoz komunálního odpadu ve výši 24 Kč. Za podstatné považoval městský soud to, že se potvrzení vyúčtování služeb vztahovalo pouze na rok 2018, nikoliv na 2. čtvrtletí roku 2019 – stěžovatel tedy neosvědčil výši nákladů v rozhodném období.

[10] Správní orgán I. stupně nebyl povinen vyzývat společně posuzovanou osobu, aby osvědčila rozhodné skutečnosti. Tato povinnost by jej tížila pouze v případě, že by společně posuzovaná osoba svou povinnost splnit odmítla. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo.

[11] Podle městského soudu nebylo možno přihlížet k podepsanému „*Prohlášení osob, které nemají příjmy rozhodné pro nárok na dávku*“ za 2. a 3. čtvrtletí 2019 pro společně posuzované osoby. Toto prohlášení bylo dodáno dne 30. 12. 2019 v 13:25:57, tedy po vydání a doručení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který již byl svým rozhodnutím vázán a s ohledem na koncentraci řízení dle § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění relevantním pro posuzovanou věc (dále jen „správní řád“), k němu nemohl přihlídnout ani žalovaný.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti předně nesouhlasí s městským soudem, že neosvědčil doplatky na náklady na plnění spojené s užíváním bytu ve výši 652 Kč za vodu a 24 Kč za odvoz odpadu – výše těchto nákladů vyplývá z vyúčtování služeb ze dne 19. 7. 2019. Dále stěžovatel namítá, že podle § 68 odst. 1 písm. e) zákona o státní sociální podpoře je přílohou žádosti toliko doklad o výši nájemného a nákladů za plnění poskytovaná s užíváním bytu. Není proto třeba dokládat i skutečnost, že byly tyto náklady skutečně uhrazeny.

[13] Společně posuzovaná osoba neměla povinnost osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, pokud jde o výši příjmu. Podle § 68 odst. 2 písm. b) zákona o státní sociální podpoře totiž postačí prohlášení o výši příjmu, nejedná-li se o příjmy uvedené v ustanovení písm. a) stejného odstavce. Na základě toho lze dovodit, že prohlášení postačuje i v případě, že společně posuzovaná osoba nemá žádné příjmy, a proto postačí také prohlášení žadatele (stěžovatele). Ten přitom v žádosti prohlásil, že společně posuzovaná osoba nemá žádné příjmy, a to proškrtnutím pole „Příjmy“ v části B žádosti. I kdyby měla povinnost tuto skutečnost prohlásit přímo společně posuzovaná osoba, měl ji správní orgán I. stupně vyzvat podle § 61 odst. 4 zákona o státní sociální podpoře. Stěžovatel dále uvedl, že v žalobě tvrdil, že společně posuzovaná osoba odmítla osvědčit rozhodné skutečnosti. Žádný právní předpis nadto nestanoví, že by měl žadatel informovat správní orgány, že společně posuzovaná osoba osvědčení odmítla. Správní orgán I. stupně tedy měl společně posuzovanou osobu vyzvat ke splnění její povinnosti osvědčit rozhodné skutečnosti.

[14] Podle stěžovatele je nutné, aby správní orgán, který v určitý den vydal rozhodnutí, zohlednil důkazy jemu dodané téhož dne, i kdyby byly dodány v pozdějším čase a dodatečně způsobily zrušení rozhodnutí. V nyní posuzované věci byly společně posuzovanou osobou předloženy podklady v den vydání rozhodnutí v čase 13:25:57. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornil, že stěžovatel předložil vyúčtování záloh za rok 2018. Předložený doklad neodpovídá obdobím (požadováno bylo osvědčení výdajů za 2. čtvrtletí roku 2019) ani částkou (nedoplatek za vodu byl tvrzen ve výši 652 Kč, na vyúčtování je uvedena částka 891 Kč). Do nákladů na bydlení se započítávají náklady na bydlení uhrazené v rozhodném období žadatelem nebo společně posuzovanou osobou. Absenci příjmů nemůže podle žalovaného stvrdit jiná osoba, než o jejíž příjem se jedná. Proškrtnutí kolonky „Příjmy“ v žádosti o dávku není prohlášením o příjmech. Rovněž je dle žalovaného mylný názor stěžovatele, že byl správní orgán I. stupně povinen vyzvat společně posuzovanou osobu k osvědčení rozhodných skutečností, neboť ten o případném odmítnutí této osoby skutečnosti osvědčit nevěděl. Co se týče času doručení dokladů společně posuzované osoby, žalovaný uvádí, že okamžikem doručení rozhodnutí nastávají jeho účinky vůči adresátovi a nelze jej měnit jinak než zákonem stanoveným způsobem, tedy podáním opravného prostředku. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a dospěl k následujícímu závěru.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Stěžovatel v první řadě namítá, že podle § 68 odst. 1 písm. e) zákona o státní sociální podpoře je přílohou žádosti toliko doklad o výši nájemného a nákladů za plnění poskytovaná s užíváním bytu, nikoliv potvrzení o jejich uhrazení.

[19] Městský soud svůj závěr, že stěžovatel neosvědčil tvrzený doplatek na zálohách za vodné ve výši 652 Kč a odvoz komunálního odpadu ve výši 24 Kč, založil na tom, že se předložené vyúčtování služeb potvrzené pronajímatelkou dne 19. 7. 2019 vztahuje pouze na rok 2018, nikoliv k druhému čtvrtletí roku 2019. Na uvedenou argumentační snahu stěžovatel v kasační stížnosti vůbec nereaguje, pouze lakonicky uvádí, že předložil správnímu orgánu I. stupně vyúčtování služeb ze dne 19. 7. 2019, ze kterého výše nedoplateků vyplývá – právě toto vyúčtování služeb se však vztahuje k roku 2018, nikoliv k rozhodnému období. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbývá než se s názorem městského soudu ztotožnit. Za situace, kdy nebyla osvědčena výše nákladů za plnění poskytovaná s užíváním bytu za rozhodné období, je zcela nadbytečné se zabývat další stěžovatelem přednesenou otázkou, zda mělo být osvědčeno i uhrazení těchto nákladů. Ať už by byla odpověď jakákoliv, na výsledku soudního řízení by nic nemohla změnit.

[20] Zdejší soud tedy konstatuje, že právě ke druhému čtvrtletí roku 2019 se měly stěžovatelem předkládané podklady v souladu s § 25 odst. 3 zákona o státní sociální podpoře, jakož i výzvou správního orgánu I. stupně, vztahovat. Podle citovaného ustanovení totiž platí, že „[n]áklady na bydlení se pro nárok a výši příspěvku na bydlení stanoví jako jejich průměr za kalendářní čtvrtletí bezprostředně předcházející kalendářnímu

pokračování

čtvrtletí, na které se nárok na výplatu dávky prokazuje, popřípadě nárok na dávku uplatňuje [...]“, přičemž stěžovatel žádal výplatu dávky na třetí čtvrtletí roku 2019. Pokud však stěžovatel v prvním doplnění dne 30. 12. 2019 tvrdil, že za druhé čtvrtletí roku 2019 měl uhradit doplatek v celkové výši 676 Kč a tuto skutečnost osvědčuje pouze vyúčtováním služeb ze dne 19. 7. 2019, které ovšem vypovídá o doplatku za rok 2018 (nadto v jiné výši), nelze než uzavřít, že stěžovatel nepředložil doklady osvědčující výši nákladů za plnění poskytovaná s užíváním bytu.

[21] Stěžovatel dále namítá, že společně posuzovaná osoba nebyla povinna osvědčit, že nemá žádný příjem, a tedy bylo postačující proškrtnutí kolonky „Příjmy“ v žádosti stěžovatelem. Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel tuto námitku v žalobě nevznnesl, a je tedy nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s., podle něhož „[k]asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl“. Toto ustanovení nesleduje restriktci práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení o kasační stížnosti. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby na principu *vigilantibus iura* uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponesou případné nepříznivé následky s tím spojené (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006 - 155, č. 1743/2009 Sb. NSS).

[22] Žalobním bodem stěžovatel učinil tvrzenou povinnost správního orgánu I. stupně vyzvat společně posuzovanou osobu ke splnění povinnosti osvědčit rozhodné skutečnosti – v tomto rozsahu kasační stížnost přípustná je. Samotnou existenci povinnosti společně posuzované osoby však stěžovatel nezpochybňoval, naopak ji v žalobě implicitně připouštěl. Přitom mu nic nebránilo námitku vznést již v řízení před městským soudem, o reakci na argumentaci protistrany či městského soudu se nejedná. Za situace, kdy je existence povinnosti společně posuzované osoby osvědčit rozhodné skutečnosti předpokladem žalobní argumentace stěžovatele, lze jen stěží přistoupit na myšlenku, že by snad mělo jít o pokračování argumentační linie, pokud stěžovatel v kasační stížnosti tento předpoklad popře, aniž by tím jakkoliv reagoval na výklad městského soudu. Stěžovatel tak Nejvyššímu správnímu soudu ve své podstatě znemožňuje plnit roli kasačního soudu, jehož úkolem je přezkum závěrů soudů vyslovených v předešlém řízení, neboť městský soud se existencí povinnosti společně posuzované osoby nezabýval – obdobně jako stěžovatel ji mlčky předpokládal. Právě na takovou situaci je příléhavé použití institutu nepřijatelnosti.

[23] Jako *obiter dictum* Nejvyšší správní soud dodává, že i kdyby námitka byla přípustná, byla by nedůvodná. Cílem zákona o státní sociální podpoře je pomoc osobám v nepříznivých sociálních situacích, zároveň však musí nutně chránit udržitelnost tohoto nastavení – náklady na státní sociální podporu hradí stát (§ 1 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře) a ani jeho zdroje nejsou bezbřehé. Proto je třeba zajistit, aby bylo uplatnění nároku na dávku co možná nejsnazší (příjemce dávky má např. povinnost rozhodné skutečnosti toliko osvědčit, nikoliv prokázat); na druhou stranu však dávka státní sociální podpory nesmí být poskytnuta tomu, kdo o ni požádá, ačkoliv na ni nemá

nárok. Významným prostředkem k ochraně státu a jeho rozpočtu, potažmo nastaveného systému státní sociální podpory, je deliktní odpovědnost osob, které při osvědčování rozhodných skutečností uvádějí nepravdivé údaje. V případě společně posuzované osoby či příjemce dávky je odpovídajícím přestupkem především přestupek proti pořádku ve státní správě podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích; takový přestupek lze spáchat pouze úmyslně. Za úmyslné spáchání přestupku, není-li prohlášení o absenci jakéhokoliv příjmu pravdivé, může odpovídat v zásadě jen společně posuzovaná osoba, o jejíž příjem se jedná – příjemce dávky nemusí mít o finanční situaci společně posuzované osoby pravdivé údaje. Pokud by se tedy měl uplatnit výklad stěžovatele, byla by udržitelnost státní sociální podpory „vydána na milost“ příjemcům dávek, kteří by mohli beztrestně prohlašovat absenci příjmů jiných osob, o jejichž skutečné finanční situaci nemají správné údaje, a osvědčovat tak nároky na dávky, na které nárok ve skutečnosti nemají. Je zřejmé, že je třeba upřednostnit výklad žalovaného, podle něhož může prohlásit absenci jakéhokoliv příjmu pouze ta osoba, o jejíž příjem se jedná.

[24] Stěžovatel dále nemá pravdu, tvrdí-li, že ze zákona plyne žalovanému povinnost vyzvat společně posuzovanou osobu k osvědčení rozhodných skutečností, aniž by byl stěžovatelem upozorněn, že tato osoba osvědčit tyto skutečnosti odmítla. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 30. 6. 2021, č. j. 8 Ads 181/2019 - 25, na nějž lze pro stručnost odkázat i v nyní posuzovaném případě. V citovaném rozhodnutí dospěl zdejší soud k závěru, že „[p]rimární povinnost předložit doklad o výši příjmu společně posuzované osoby dle § 68 odst. 1 písm. b) zákona o státní sociální podpoře tedy stíhá žadatele o dávku. Pokud ji nesplní, musí být případně podle § 61 odst. 2 zákona o státní sociální podpoře vyzván úřadem práce k dodatečnému splnění. Tato povinnost mu nemůže zaniknout, aniž by vůči úřadu práce učinil jakýkoliv úkon, ze kterého by vyplývalo, že splnil povinnost požádat společně posuzovanou osobu k doložení jejího příjmu a tato mu součinnost neposkytla. Teprve v takovém případě je na úřadu práce, aby společně posuzovanou osobu vyzval k osvědčení jejího příjmu.“

[25] Stěžovatel v řízení před správními orgány netvrdil, že společně posuzovaná osoba odmítla splnit svou povinnost osvědčit rozhodné skutečnosti. Jak tedy vyplývá z výše uvedeného, za takové situace správní orgán I. stupně nebyl povinen vyzvat tuto osobou podle § 61 odst. 4 zákona o státní sociální podpoře.

[26] Dále stěžovatel namítá, že jsou správní orgány povinny přihlédnout i k podáním učiněným v den vydání rozhodnutí, a to i v případě, že mu jsou doručeny po jeho vydání. Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí je vydáno mj. v okamžiku, kdy je jeho písemné vyhotovení předáno k doručení [§ 71 odst. 2 písm. a) správního řádu]. Žalovaný rozhodnutí odeslal (vydal) dne 30. 12. 2019 v 10:33:20 hodin, doručeno pak bylo rozhodnutí dne 30. 12. 2019 v 11:56:29 hodin. Stěžovatel mohl jako účastník řízení navrhopat důkazy a činit jiné návrhy do vydání rozhodnutí (§ 36 odst. 1 správního řádu). Po vydání a doručení rozhodnutí byl správní orgán I. stupně svým rozhodnutím bezesporu vázán. Navíc je třeba poznamenat, že dne 12. 12. 2019 správní orgán I. stupně doručil stěžovateli vyrozumění o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve lhůtě osmi dnů, přičemž v tomto vyrozumění stěžovatele upozornil, že na dávku nemá nárok, neboť nedoložil požadované podklady. I přesto stěžovatel zaslal doplnění žádosti, nadto neúplné, teprve 30. 12. 2019. Žalovaný ani městský soud tedy nepochybily, pokud dospěly k závěru,

pokračování

že za takové situace neměl správní orgán I. stupně možnost, jak v souladu se zákonem své rozhodnutí zvrátit.

[27] Ani žalovaný nemohl přihlídnout k podání učiněnému poté, co bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí. Podle § 82 odst. 4 věty první správního řádu platí, že „[k] novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve“. V daném případě nic nenasvědčuje tomu, že by stěžovatel nemohl podání učinit před vydáním rozhodnutí – zejména tedy ve stanovené osmidenní lhůtě. Nic takového stěžovatel ostatně ani netvrdí. Podpis společně posuzované osoby na žádosti dodaný po vydání prvostupňového rozhodnutí tedy nebylo možno zohlednit.

[28] Nadto je v dané věci zcela zřejmé, že nepřihlédnutím k pozdnímu podání nemohla stěžovateli vzniknout újma na jeho právech – jak vyplývá z výše uvedeného, stěžovatel nevyhověl výzvě žalovaného k osvědčení rozhodných okolností ve více ohledech, a tím pádem by na věci nic neměnilo, ani kdyby správní orgány pozdní podání braly v potaz. Nutno též znovu připomenout, že je primárně odpovědností stěžovatele jakožto příjemce dávky osvědčit všechny rozhodné skutečnosti, a to nejpozději v osmidenní lhůtě počítané od doručení výzvy k osvědčení těchto skutečností. Neučiní-li tak, vystavuje se nebezpečí, že bude jeho žádost zamítnuta, což se stalo i v posuzované věci. Osmidenní lhůta uplynula dne 3. 12. 2019, a správní orgán I. stupně tedy mohl od té doby žádost zamítnout, přesto tak učinil teprve 30. 12. 2019 (tedy i po lhůtě stanovené k tomu, aby se stěžovatel vyjádřil k podkladům rozhodnutí), a stěžovateli tak ponechal více než dostatek prostoru pro doplnění veškerých podkladů. Pokud správní orgán I. stupně obdržel částečné doplnění žádosti teprve 30. 12. 2019, tj. skoro měsíc po uplynutí stanovené lhůty k osvědčení rozhodných skutečností, a ani toto doplnění nepostačovalo k přiznání dávky, nelze mu vyčítat, že již dále nevyčkával a obratem žádost zamítl.

V. Závěr a náklady řízení

[29] Ve světle všech shora uvedených skutečností Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

[30] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci úspěšný, nicméně právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti vůči neúspěšnému stěžovateli mu podle § 60 odst. 2 s. ř. s. nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 12. listopadu 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu